

NEW

לקוטי שיחות

ראה REEH

VOLUME 2, P. 375-380

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

REEH I | ראה א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Re'eh*, *Shabbos Mevorchim* Elul, 5714 (1954)

Introduction

Many of us try to live full lives but find ourselves trapped in rigid patterns and habitual responses.

For example, there are masters of kindness. They know how to open their hearts, their pockets, and their homes to help others when in need. But when required to take an opposite course – to show firmness when necessary, or to summon up the inner strength to meet a challenge – there, they falter. Their characters are one-dimensional.

Others possess a fault of a different nature. They are very quick to respond. Often, their response is a good one, but even then – and, surely, when it is not – they would have benefited from thinking things over before they acted. Instead of relying on their initial estimation, they should pause, take a breath, and examine the action that they are prepared to take.

The opposite traits – the ability to show the spiritual and emotional flexibility that enables us to vary the direction in which we are going, and the mindfulness necessary to act deliberately – reflect the two signs of kosher animals: a split hoof and chewing cud.

As the Rebbe emphasizes in the *sichah* that follows, these traits reflect the manner in which we act with true humanity – not as mere servants of our animal nature. By doing so, we rise above our humanity and assume our role in the Divine mission to elevate this world and make it G-d's dwelling.

The Signs of Authentic Divine Service

What's in a Sign?

1. This week's Torah portion contains the statement,¹ "These are the animals that you may eat," i.e., the kosher animals, and also names those animals that whose meat may not be eaten, i.e., the non-kosher animals. The Torah provides two signs for the animals that may be eaten: they chew their cud and have split hooves.

Now, there are two types of signs mentioned in the Torah:

a) Causative signs – signs that constitute a reason and cause for the matter. In our case, this would mean that because an animal chews the cud and has split hooves, it is deemed a kosher animal.

b) Distinguishing signs – signs that are not a reason or cause for the matter. In our case, that would mean that the signs are no more than indicators whether an animal is inherently kosher or not. The signs merely clarify – but do not determine – whether or not the animal is kosher.²

This relates to a concept of broader scope: The inner dimension of Torah, *Chassidus*, connects an analogy with the concept it is being used to illustrate. Even though the analogy is a distinct and separate matter – i.e., it serves merely as an analogy, referring to something other than the concept it illustrates – nevertheless, it is connected with the concept being illustrated. This axiom is based on the principle that there is no mere coincidence or random occurrence in the world; the reason it serves

א. אין היינטיקער סדרה רעדט זיך וועגן זאת הבהמה אשר תאכלו, בהמות טהורות, און וועגן הבהמה אשר לא תאכלו, בהמות טמאות, און די תורה גיט אן צוויי סימנים אויף הבהמה אשר תאכלו: מעלת גרה און מפרסת פרסה.

אין די סימנים פון תורה זיינען פאראן צוויי סוגים: א) גורמים, אזעלכע סימנים וואס זיי זיינען א טעם וסיבה אויף דער זאך, ובגדון דידן - דורך דעם וואס די בהמה איז מעלה גרה ומפרסת פרסה, איז זי א בהמה טהורה; ב) מבדילים, אזעלכע סימנים וואס זיי זיינען נישט קיין טעם וסיבה אויף דער זאך, זיי זיינען מער נישט ווי מברר די טהרה והיפך הטהרה וואס עס איז פאראן אין דער זאך מצד עצמו. דאס ווערט נתברר דורך די סימנים*.

פנימיות התורה, תורת החסידות, פארבינדט דעם משל מיטן נמשל. הגם דער משל איז א פרעמדע זאך, ער איז מער נישט ווי א משל בלבד, פונדעסטוועגן פארבינדט מען אים מיטן נמשל. ווארום עס איז נישטא קיין צופאל, מקרה סתם, אין וועלט. דאס וואס ער איז א משל צום נמשל, איז ווייל ער נעמט זיך

1. Devarim 14:4.

2. See the Rogatchover Gaon's *Tzafnas Panei'ach* on Rambam,

Hilchos Maachalos Assuros 1:1, which discusses all the following in elaborate detail. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 222.

as an analogy for that concept is because it derives from it. The concept that is being illustrated exists on a lofty spiritual realm; as it descends to a lower world, it becomes the object used in the analogy.³

According to this principle, both types of signs, causative and distinguishing, have a connection to the matter itself. Even if the signs of chewing the cud and having split hooves are not a reason or cause for the animal's kosher state and serve merely as signs that clarify the status of the matter, they also relate to the matter itself. It is not coincidental that this is their sign. Rather, when the matter descends to a lower level, it becomes the sign.

Consequently, it is understood that the two signs – chewing the cud and split hooves – whatever type of signs they may be, have a connection to “these are the animals that you may eat.”

Becoming More than What One Is

2. The concept of eating – as in the verse, “these are the animal that you may eat” – is that a person takes something from the inanimate, plant, or animal kingdom and, by eating it, enables it to become part of himself, “blood and flesh like his flesh.”⁴ In this way, the element of the inanimate, plant, or animal kingdom becomes incorporated into the body of a “speaker,” a human being.⁵ Through this, the fundamental purpose of the inanimate objects, plants, and animals is fulfilled – to be elevated and incorporated within a human.

Man himself also contains aspects in which he is similar to the inanimate, plant, and animal

פון אים. דער ענין וואס אין נמשל ווען ער קומט אראפ אין א נידעריקערן עולם, ווערט דאס – ממשל.

לויט דעם האבן ביידע סוגים אין סימנים א שייכות צו דער זאך אליין. אפילו די סימנים וואס זיינען ניט קיין טעם וסיבה – נאר מער ניט ווי סימנים אויף מברר זיין, האבן אויך צו טאן מיט דער זאך אליין. ניט צופעליק איז דאס איר סימן, נאר ווען די זאך קומט אראפ נידעריקער, ווערט דאס – דער סימן.

במילא איז פארשטאנדיק, אז די צוויי סימנים פון מעלת גרה און מפרסת פרסה, אין וואס פאר א סוג סימנים זיי זאלן נאר אריינגיין, האט דאס צו טאן מיט זאת הבהמה אשר תאכלו.

ב. דער ענין האכילה – זאת הבהמה אשר תאכלו – איז, אז מען נעמט א חי, א צומח אדער א דומם, און דורך דעם וואס מען עסט אים, ווערט עס דם ובשר כבשרו, אז פון דעם דומם, צומח, חי ווערט מדבר, וואס דורך דעם פירט זיך אויס דער תכלית פון דעם דומם, צומח, חי, אז ער ווערט נכלל אין מדבר.

אין דעם אדם גופא זיינען אויך פאראן ענינים וואס אין זיי איז ער גלייך צו דומם, צומח, חי, על דרך

3. For example, water serves as an analogy for the attribute of *chesed*. “kindness.” Thus, it is cool and refreshing; it descends from a higher level to a lower one, and it takes the shape of the container in which it is poured – all qualities with which the attribute of *chesed* is identified.

The reason is that the manifestation of the sublime attribute of *chesed* in this world is water.

4. Cf. *Tanya*, ch. 5.

5. Jewish thought speaks of four levels of existence – *domaim*, “inanimate matter,” *tzomei'ach*, “the

plant kingdom,” *chai*, “the animal kingdom,” and *midaber*, “a speaker,” humanity. For a detailed explanation of the distinctions between these four forms of existence and why humans are identified as “speakers,” see *Likkutei Sichos*, Vol. 6, p. 109ff.

kingdoms, as reflected by the Talmud's words,⁶ "In three ways, [man] resembles an animal." Conversely, there are aspects in which he is distinguished from the inanimate, plant, and animal kingdoms. Through these latter aspects, he demonstrates his humanity, that he is a "speaker."

Regarding the four forms of being – inanimate matter, plants, animals, and humans as a whole – the purpose of inanimate matter, plants, and animals is not in them as they exist for themselves, but specifically that they be elevated and incorporated into a human. Through this, these three forms of being attain their most advanced state.

Similarly, within man himself, the aspects of his being in which he resembles inanimate objects, plants, and animals do not represent his most advanced state and purpose. His purpose is the human aspect within him. The purpose of these other aspects – the inanimate, plant, and animal elements within him – is that they, too, should be aligned with and incorporated within the human element of his being.

The same also applies to the inanimate, plant, and animal elements in general that man uses and that are incorporated within him. Their purpose is that they be incorporated specifically within man's loftiest property, his "speaker" aspect. This is accomplished when man uses them appropriately, in accordance with his nature and superior human quality.

The Road to Oneness

3. The true concept of a man is captured by the phrase,⁷ *edameh la'Elyon*, "I resemble the One above," from which the term *adam*, "man," derives – that man resemble the supernal man, "the man who [sits] upon the throne,"⁸ as it were. He – the

ווי די גמרא זאגט, בשלשה נדמה כבהמה, און עס זיינען פאראן ענינים וואס אין זיי איז ער אפגעטיילט פון דומם צומח חי. מיט זיי איז ער אן אדם, מין המדבר.

אזוי ווי אין דומם צומח חי מדבר בכלל - איז ניט דער דומם, צומח, חי דער תכלית, נאר דער מדבר דוקא, אויך די מעלה אין דומם צומח חי איז בשעת זיי ווערן נכלל אין דעם מדבר דוקא, אזוי איז אויך אין דעם מדבר גופא. די ענינים וואס ער איז אין זיי גלייך צו דומם צומח חי ניט דאס איז זיין מעלה און זיין תכלית. דער תכלית איז דער ענין המדבר וואס אין אים. דער תכלית פון זיינע איבעריקע ענינים - די דומם צומח חי וואס אין אים - איז, אז אויך זיי זאלן זיין לויט דעם ענין פון מדבר וואס אין אים, און אין דעם זאלן זיי נכלל ווערן.

און אזוי איז אויך אין דעם דומם צומח וחי - בכללות - וואס דער אדם נוצט זיי און זיי ווערן נכלל אין אים, איז דער תכלית פון זיי אז זיי זאלן נכלל ווערן אין דעם מדבר שבאדם דוקא, דורך דעם וואס דער מענטש וועט דאס אויסנוצן צוגעפאקט לויט זיין ענין ומעלת האדם.

ג. דער אמת'ער ענין פון אדם איז אדמה לעליון, כביכול - צו דעם אדם העליון שעל הכסא, וואס

6. Chagigah 16a.

7. Yeshayahu 14:14. See Shelah, Cheilek Torah Shebichsav, Parshas Veyeishev, the end of the derush

entitled Tzon Yosef, et al; Asarah Maamaros, maamar Eim Kol Chai, part 2, ch. 33, et al.

8. See Yechezkel 1:26. The phrase is

quoted in manifold Kabbalistic texts and is interpreted as referring to the ten sefiros of Atzilus.

supernal “man upon the throne” – is the true man; he represents the true distinction of man. The superior dimension of humanity to which one must strive is that he resemble (*edameh*) the supernal man. This is why man is called by the name *adam*.

The superior quality of man is that he becomes incorporated into the supernal man. This is achieved by carrying out the mission of the supernal man. As explained in *Likkutei Torah*,⁹ a person on this earthly plane becomes like the supernal man by fulfilling the charge given by the supernal man. This is the intent of man being subsumed into that which is above him – that he becomes incorporated into the supernal man.

There is an order and gradation in this process. Initially, a person's *hiskallilus* (“subsummation”) within G-dliness is of a lower nature – he still retains a sense of personal identity. Afterwards, the nature of his subsummation is loftier, he loses more of his sense of individual identity, until he accomplishes within himself the ultimate subsummation – he becomes completely incorporated into the supernal Man. As was mentioned in the *maamar*,¹⁰ one begins with the Divine service of “You shall follow after (*acharei*) G-d your L-rd.”¹¹ *Acharei* implies merely following behind since *acharei*, “after,” shares its root letters with *achorayim*, which means “back.” The implication is that in his initial stages of spiritual progress, a person relates only to the external dimensions of G-dliness. When doing so, he retains his own identity. However, his process of growth continues until he reaches the ultimate ascent, “to Him you shall cling.”¹² At that point, he no longer feels any independent existence; he is clinging to G-d entirely to the extent that he becomes utterly one with G-d.

This reflects the level of Moshe, who said¹² – using the first person while speaking in the name of G-d – “I will provide grass for your cattle...” Since he was completely subsumed within G-d, he did not consider

ער - דער אדם העליון שעל הפסא - איז דער אמת'ער אדם, דער אמת'ער מעלת המדבר. די מעלה פון דעם אדם התחתון איז וואס ער איז אדמה לאדם העליון, און דערפאר ווערט ער אנגערופן מיטן נאמען אדם.

די מעלת האדם איז - ער זאל נכלל ווערן אין דעם אדם העליון, דורך דעם וואס ער וועט אויספירן די שליחות פון אדם העליון. ווי דערקלערט אין לקוטי תורה,¹² אז דורך דעם וואס מען טוט א שליחות פון אדם העליון ווערט מען כמותו, וואס דאס איז די התכללות וואס ער ווערט נכלל אין אדם העליון.

עס איז פאראן אין דעם א סדר והדרגה, פריער איז דאס אין א נידעריקער מדריגה, דערנאך העכער, ביז ער פועל'ט אין זיך די התכללות אז ער ווערט אינגאנצן נכלל אין דעם אדם העליון, ווי מען האט גערעדט (אין מאמר) אז פריער איז די עבודה פון אחרי הוי' אלקיכם תלכו, אחרי, מער נישט ווי אחוריים בלבד, ביז מען קומט צו צום תכלית העליה, ובו תדבקון, אז ער איז נישט קיין שום מציאות לעצמו, ער ווערט אינגאנצן דבוק, ביז עס ווערט איין זאך.

- ועל דרך המדרגת משה רבינו וואס ער האט געזאגט, ונתתי עשב, וייל ער איז געווען אינגאנצן בטל, ער איז נישט געווען

9. *Likkutei Torah, Vayikra*, p. 2a.

10. The *maamar* entitled *Acharei Havayah Elokeichem Teileichu*, 5714,

delivered at the same *farbrengen* as this *sichah*.

11. *Devarim* 13:5.

12. *Ibid.* 11:15.

himself as having an independent existence. This is also reflected in his words, “What are we?”¹³ As our Sages commented,¹⁴ “The Divine Presence spoke from his mouth.” When he said, “I will provide grass for your cattle...,” these were the words of the Divine Presence that spoke through his five organs of speech. This represented the epitome of the level of “to Him you shall cling.”

Just as this applies to the person himself, so too, it applies to the inanimate, plant, and animal elements that he uses – their ultimate purpose is that they should become incorporated into the supernal man.

Crossroads on a Journey

4. The nature of an animal is encapsulated by the verse,¹⁵ “The spirit of the animal descends downward.” As such, the possibility of taking an animal and elevating it and incorporating it within G-dliness runs contrary to its nature of descending downward. The process involves several stages. First, it must be eaten, i.e., incorporated into earthly man and through that, also into the supernal man. This is indeed a very lengthy path, identical with the progress from “follow[ing] after G-d your L-rd” until “to Him you shall cling.”

Now, “all journeys presume [the possibility of] danger.”¹⁶ Since G-dliness is concealed within our world, it is difficult to know whether one is elevating the material entities with which he is involved or being drawn down by them.

A person should always engage with the material entities, elements of the inanimate, plant, and animal kingdoms for the sake of Heaven and service of G-d. By making them fit “that [he] may eat” them, he elevates them and incorporates them within his

קיינ מציאות, ונחננו מה, שכינה
מדברת מפומא דיליה, דאס זיינען
געווען די רייד פון דער שכינה
וואס האט גערעדט דורך זיינע ה'
מוצאות. וואס דאס איז די מדרגה
פון ובו תדבקון. -

און אזוי ווי אין אים אליין, אזוי
איז עס אויך אין דעם דומם צומח
חי וואס ער נוצט, אז תכליתם איז
זיי זאלן נכלל ווערן אין דעם אדם
העליון.

ד. בכדי עס זאל קאנען זיין דער
ענין מען זאל נעמען א בהמה, וואס
רוח הבהמה היורדת היא למטה,
און פועל'ן אין איר א העלאה
והתכללות, היפך טבעה פון ירידה
למטה, פריער די התכללות אין
אדם התחתון און דורך דעם אויך
אין אדם העליון, וואס דאס איז
דאך גאר א ווייטע וועג, פון אחרי
הוי' אליקיים ביו ובו תדבקון, און
כל הדרכים - בחזקת סכנה;

בכדי מען זאל קענען דורכגיין
די וועג, האט די תורה אויג געגעבן
צוויי סימנים, וועלכע באווייזן צי ער
טוט זיין עבודה ווי עס דארף צו זיין:

צי איז ער זיך מתעסק אין די
דברים הגשמיים פון דומם צומח
חי לשם שמים ולעבודת הוי',
וואס דעמאלט פועל'ט ער אין
זיי אן העלאה והתכללות כנ"ל,
אשר תאכלו, צי ער טוט דאס נישט

13. Shmos 16:7-8. In addition to its simple meaning – a statement of absolute humility – Moshe's words carry a mystical meaning. According to Kabbalah, the word מה, “what,”

is identified with the level of utter bittul.

14. Note Zohar, Vol. III, p. 232a, 7a, 265a; Shmos Rabbah 3:15; Vayikra Rabbah 2:3; Mechilta, Shmos 18:19.

Likkutei Torah, Vayikra, p. 50a.

15. Koheles 3:21.

16. Koheles Rabbah on Koheles 3:2; Talmud Yerushalmi, Berachos 4:4.

own person and, ultimately, within the supernal man, as mentioned.

Conversely, there is the possibility that a person will not carry out this service as he should. This means that he will not engage with material entities for the service of G-d but as motivated by his natural inclinations and habits. In such a case, he does not elevate them; rather, the opposite occurs. Regarding such involvement, the Torah states, “that you may not eat.”

To clarify the path on which to proceed, the Torah gave us two signs that indicate whether a person is performing this service as desired. In other words, these signs enable him to know whether he is using these entities as part of his Divine service or employing them improperly.

Two Opposite Drives – a Sign of True Service

5. The first of the signs of a kosher animal is that it has a split hoof. The spiritual counterpart of that sign can be understood as follows:

In *Torah Or*,¹⁷ the Alter Rebbe cites an example from Rabbi Chanina ben Teradyon¹⁸ who carried out two actions – one that expressed the approach of *chesed* (“kindness”),¹⁹ and a second that expressed the approach of *gevurah* (“might”).²⁰ Though these actions were very different from each other, he carried out both with the same vitality and enthusiasm. Through this, he demonstrated that his Divine service was not motivated by his personal nature but stemmed from his commitment to the service of G-d. Had his actions been motivated by his personal nature, both could not have been carried out with the same vitality.²¹

As the *Sifrei*²² states, love and fear are two opposite traits, and they cannot coexist. The only exceptions are opposite emotions expressed in the service of G-d.²³

ווי מען דארף, ער טוט דאס
ניט לעבודת הוי' נאר מצד
זיין טבעיות ורגילות, וואס
דעמאלט פועל'ט ער ניט
אין דעם קיין העלאָה, נאר
פארקערט. און דעמאלט איז -
אשר לא תאכלו.

ה. אין תורה אורי ברענגט
ער פון רבי חנינא בן תרדיון
וואס ער האט געטאן צוויי
ענינים, איין מעשה וואס ער
האט געטאן אין קו החסד, און
א צווייטע מעשה וואס ער
האט געטאן אין קו הגבורה,
און ער האט דאס געטאן מיט
דעם זעלבן אופן - דורך דעם
האט מען געוואוסט אז דאס
איז ניט מצד הטבע נאר מצד
עבודה, ווארים אויב מצד
הטבע, האבן ניט געקענט זיין
ביידע זאכן מיטן זעלבן חיות.

ווי עס שטייט אין ספרי' אז
אהבה ויראה זיינען צוויי מדות
הפכיים און זיי קאנען ניט זיין
צוזאמען. סיידן אין עבודת הוי',

17. *Torah Or*, p. 19b.

18. See *Avodah Zarah* 18a.

19. He served as a charity collector. Once, money that he had set aside for his own Purim feast became

mixed with the money he collected for charity and he gave the entire amount to charity.

20. He sacrificed his life for the sanctification of G-d's name by teaching Torah publicly.

21. I.e., the act aligned with his dominant character trait would have been followed with more energy.

22. *Sifri on Devarim* 6:5.

23. Every created entity is brought

In that context, both traits can exist together.

This concept is also illustrated by our Patriarch Avraham's conduct when his devotion was tested during the *Akeidah* ("the Binding [of Yitzchak]"). When he showed that he was prepared to sacrifice his son, an angel, speaking in G-d's name, told him,²⁴ "Now I know that you are G-d-fearing." Although he had been tested before, all his previous trials had been focused on one vector of Divine service, the right vector, identified with *chesed* ("kindness") and love. As such, there was no absolute proof that his devotion was genuine. It is possible that these acts were motivated by his own nature. However, when he was tested with the command to offer Yitzchak as a sacrifice, and he was prepared to do what G-d had commanded him – that being an expression of the path of *gevurah* ("might") – he was told, "Now, I know that you are G-d-fearing."

"Now, I know" also referred to all his previous trials. G-d acknowledged²⁵ that his previous actions also stemmed from a commitment to serve G-d and were not merely expressions of his own character traits.

Two-Dimensional Divine Service

6. The above reflects the inner meaning of the sign of having split hooves. When one's Divine service consistently follows only one vector, it lacks balance; it possesses merely "the stability of one pillar."²⁶ Moreover, such service may stem from the person's individual nature and habit. A sign of a kosher animal is that it has split hooves; the hoof is divided, with toes on both the right and left sides; it can move them in both directions. The spiritual counterpart is a person who goes beyond his nature and habit and carries out the mission with which he is charged by

אין דעם קענען זיין ביינע מדות
צוזאמען.

דאס איז אויך וואס עס
שטייט ביי אברהם אבינו בשעת
דעם נסיון העקידה דוקא, עתה
ידעתי כי ירא אלקים אתה, די
פריערדיקע נסיונות זיינען געווען
אין איין קו, אין קו הימין, האט
מען דאך נישט געקאנט וויסן צי
דאס איז נישט מצד הטבע. אבער
בשעת עס איז געווען דער נסיון
אז ער האט גענומען יצחק'ן צו
דער עקידה ביז ער האט געוואלט
טאן וואס ער האט געוואלט, וואס
דאס איז דאך מצד קו הגבורה,
איז עתה ידעתי כי ירא אלקים
אתה. עתה ידעתי אויך אויף אלע
פריערדיקע נסיונות, אז דאס איז
מצד עבודה.

1. דאס איז דער סימן פון
מפרסת פרסה. בשעת מען טוט
מער נישט ווי אין איין קו, קיינמאל
דאך סמך, קאן זיין אז דאס איז
מצד הטבע והרגילות. א סימן
אויף א בהמה טהורה איז, מפרסת
פרסה, עס איז צעשפאלטן און
גייט רעכטס און לינקס, אין ביינע
זייטן. ער גייט ארויס פון זיין טבע
ורגילות, און טוט די שליחות פון

into being in a defined manner, possessing certain traits and tendencies that are dominant within his character. By nature, opposite traits cannot function together. However, G-d is truly unlimited and can combine

opposites. As such, a person who dedicates himself to G-d's service completely is also not bound by the limits of his nature and thus can also combine opposites.

24. *Bereishis* 22:12.

25. See *Sefer HaMaamarim Kuntreisim*, Vol. 2, p. 642, where this concept is explained in depth.

26. Cf. *Zohar*, Vol. III, p. 127b; Or *HaTorah*, *Vayikra*, pp 47-48.

the supernal man, wherever he is sent, whatever the nature of that mission.

The law regarding split hooves is that the hoof must be split all the way, from above and from below. If not, the animal is not kosher.²⁷ The spiritual implication is that the person's willingness to act in both directions must not be only external. If it is only external, while internally he is fixed in only one direction, then the animal may not be eaten, i.e., a person conducting himself in this manner does not elevate all the material entities with which he is involved and does not incorporate them into G-dliness. The "split hoof," the willingness to act with both vectors, must permeate the person internally and also be expressed in his actions, permeating through and through, in every dimension of his being. Such an animal may be eaten, i.e., a person following such a course of Divine service incorporates the material elements of existence with which he comes in contact until he reaches the level "to Him you shall cling."

Herein lies the need for the second sign of *kashrus*, chewing the cud. Since the person deals with physicality, which has a connection to materialism, even when his spiritual path has split hooves – i.e., his Divine service is two-dimensional – he may not rely on himself. He must also be able to chew the cud – chew over his conduct, repeatedly examining himself and clarifying his motivations time and again.

From Teaching to Practice

7. This discussion provides instruction for Divine service in our actual experience. We can derive a lesson from the laws on the material plane regarding their spiritual counterparts, and from the spiritual counterparts derive a lesson for our conduct on the material plane.

When a person considers whether to eat an animal's meat, he must see whether it possesses the

דעם אדם העליון, וואוהין מען שיקט אים.

דער דין אין מפרסת פרסה איז אז עס דארף זיין צעשפאלטן פון אויבן און פון אונטן, אויב ניט איז דאס ניט קיין בהמה טהורה.²⁷ דאס וואס ער טוט אין ביידע קוים, דארף דאס זיין ניט נאר אין חיצוניות אליין. אויב דאס איז נאר אין חיצוניות אבער אין פנימיות שטייט ער מער ניט ווי אין איין קו, איז לא תאכלו, פועל'ט ער ניט די העלאה והתכללות. עס דארף זיין דורכגעשפאלטן בפנימיות און אויך בפועל, דורך און דורך, וואס דעמאלט איז תאכלו, ער פועל'ט די התכללות, ביז ער קומט צו דעם - ובו תדבקון.

פונדעסטוועגן, וויבאלד ער האט צו טאן מיט גשמיות, וואס עס האט א שייכות צו חומרות, איז אפילו בשעת ער זעט אז עס איז מפרסת פרסה, טאר ער ניט פארלאזן זיך אויף זיך און עס דארף זיין אויף דער סימן - מעלת גרה, איבערקיינען, בודק זיין זיך און מברר זיין נאך אמאל און ווידער אמאל.

ז. די הוראה פון דעם אין עבודה בפועל - מען קען דאס אפלערנען פון למטה אויף למעלה, און פון למעלה אויף למטה - איז:

אזוי ווי בשעת מען גייט עסן פון א בהמה דארף מען דאך זען צי זי

27. Rashi, Devarim 14:6.

signs of *kashrus*. If it lacks them, he may not eat it. Similarly, regarding every act in this world that one seeks to carry out, it is necessary to examine the signs. Firstly, one must check and be certain that he is not acting to fulfill his personal desires, but is acting for G-d's sake. Secondly, even if the signs appear to him to be correct and the act appears appropriate, he may not rely on his initial estimation. Instead, he must "chew the cud," **examine the matter a second time.**²⁸

האט די סימני טהרה, אויב ניט, טאר מען איר ניט עסן, אזוי איז אין יעדער ענין בעולם הזה וואס מען גייט טאן, דארף מען בודק זיין די סימנים: מען דארף זיין זיכער אז מען טוט דאס ניט למלאות תאוות נפשו, און אפילו אויב ביי אים קוקט אויס אז דער סימן שטימט, טאר ער זיך ניט פארלאזן אויף דעם, און מען דארף האבן א צווייטן בירור.

(משיחת ש"פ ראה תשי"ד)

28. In the *maamar* entitled *Acharei Havayah Elokeichem* cited above, the Rebbe speaks of *birur sheini*, translated as "examine... a second time," in a different context, connecting

it to the Kabbalistic principle that there are two levels of *birurim*, "refinement," of physical entities: one in which they are used to for a spiritual purpose but retain their fundamen-

tal material identity, and a second, in which they become subsumed entirely in their spiritual source.

(א) זע אויספירלעך צפנת פענח להגאון	(ג) זע לקו"ש ח"ב עמוד 372 הערה 3.	(ז) ואתחנן ו, ה.
הרגצובי על הרמב"ם ריש הלכות	(ד) ויקרא ב, א.	(ח) בראשית כב, יב.
מאכלות אסורות.	(ה) זע לקו"ש ח"ב עמוד 415 הערה 5.	(ט) רש"י דברים יד, ו.
(ב) חגיגה טז, א.	(ו) בראשית יט, ב.	

REEH II | ראה ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Re'eh*, *Mevorchim Chodesh Elul*, 5715 (1955)

Introduction

For many devout people, the month of Elul brings anxiety. Every morning, when they hear the *shofar's* call, their hearts sink a drop. The approach of Rosh HaShanah – the Day of Judgment – fills them with apprehension. They know that they must account for their actions, and their thoughts become occupied with regret over past failures. While this approach does drive them to examine and improve their conduct, it can also leave them feeling distant from the very G-d they seek to serve.

Chassidic teachings, as reflected in the Alter Rebbe's analogy presented in the *sichah* that follows, open up an entirely different approach to Elul. Rather than viewing this month through the lens of fear and judgment, *Chassidus* presents it as a time of unprecedented intimacy with the Divine. The King leaves his palace and comes to the field – G-d steps down from His throne and leaves His palace to walk among His people with unprecedented accessibility.

This shift in perspective transforms everything. The *shofar's* call becomes not a warning of impending judgment, but an invitation to connect. The month's introspective focus shifts from anxious self-examination to joyful preparation for a deeper and more meaningful relationship. Elul provides us the opportunity to stand face-to-face with a loving Sovereign who has made Himself available in the most personal way possible.

The Call of Elul

When the King Is in the Field

1. In *Likkutei Torah*,¹ the Alter Rebbe illustrates the difference between the spiritual dynamics of Elul and Tishrei through a compelling analogy: Elul resembles “a king who is found in a field before he comes to the city,” while Tishrei reflects “a king who is [found] in his palace.”

The contrast is striking. When the king holds court in his palace, access is a privilege. Not everyone can enter the royal chambers, and those who do must have earned entry through extensive preparation beforehand. The king's presence is formal, majestic, and appropriately distant.

But when the king goes to the field among his people, everything changes. True, he appears without the full ceremonial grandeur and majesty of his palace presence. Yet this creates an extraordinary opportunity: every person can approach him directly. The king welcomes each person with a gracious countenance and accepts every person's request.

The spiritual parallel: During Elul, G-d approaches every Jew, enabling each one to present his requests directly, as *Likkutei Torah* explains at length.

However, this Divine accessibility brings with it a need for caution. When the king makes himself available in the field, one must exercise heightened vigilance. The very ease of access can become deceptive. After all, the person is still in his ordinary state and circumstance. Despite that, the king comes to him and accepts his request; moreover, while doing so, the king shows him a pleasant countenance and

א. אין לקוטי תורה' איז דא א מִשְׁל אויף דעם חילוק פון אלול און תשרי: אין אלול איז כְּמִשְׁל המֶלֶךְ הנמצא בשדה קודם שְׁבָא לעיר און אין תשרי איז כְּמִלְךְ הנמצא בהיכלו.

בשעת דער מֶלֶךְ איז בהיכלו קענען ניט אלע אריינגיין צו אים, און מען מוז האבן כִּמְהָ וְכִמְהָ הכִּנוּת. ווען דער מֶלֶךְ גייט ארויס צום פאלק אין פֶּעֶלְד איז הגם ער איז דארטן ניט מיט זיין גאנצער פֶּראַכְט און גרויסקייט ווי בהיכל מלכותו - איז מצד דעם גופא דא די מעלה, אז יעדער איינער קען אליין רעדן צום מֶלֶךְ און דער מֶלֶךְ נעמט צו אלעמען בסדר פנים יפות און נעמט אן ביי יעדן איינעם זיין בקשה.

באלול קומט דער אויבערשטער צו יעדן אידן, און יעדער איד קאן אים געבן זיין בקשה, ווי עס איז דערקלערט אין לקוטי תורה באריכות.

מצד דעם איז אָבער פֶּאַרשטאַנדיק, אז בשעת דער מֶלֶךְ געפינט זיך בשדה, דארף מען האבן שטארקערע זהירות, וויבאלד אז דער מענטש שטייט אין זיין מעמד ומצב און פונדעקסטוועגן קומט דער מֶלֶךְ צו אים און נעמט צו זיין בקשה, נאך מערער - ער ווייזט אים א סדר

1. *Likkutei Torah, Devarim*, p. 32b.

a smiling face. This can lead him to err and reason: "I'm still in my ordinary state, yet the king comes to me and graciously accepts my requests. Clearly, there's nothing wrong with remaining as I am."

When the king sits in his palace, such self-deception is impossible. Palace protocols prevent entry without all the necessary preparatory steps and access depends entirely on one's worth. As the Talmud states while describing King Achashveirosh's feast,² "One who [was worthy of] the courtyard entered the courtyard; one who [was worthy of] the garden entered the garden; one who [was worthy of] the palace entered the palace."

By contrast, the field setting eliminates these safeguards. There, one can easily mistake G-d's accessibility for His approval of his failure to grow. Therefore, the king's accessibility mandates extraordinary spiritual watchfulness.

The Elul Paradox – When Closeness Could Breed Complacency

2. The same applies to the month of Elul. The fact that G-d approaches each person regardless of his spiritual state and shows him a smiling face represents a tremendous positive opportunity – every Jew can connect with G-dliness. However, this very accessibility creates a spiritual hazard. One must exercise extreme caution not to fall into the trap of thinking that he can remain complacent in his present circumstances.

A person might justify his error in remaining content, thinking he has proof that change is unnecessary: "See, I'm involved in mundane weekday activities – the 39 categories of mundane work that are forbidden on *Shabbasos* and festivals (as Elul is not a festival). Despite my lack of change, I am receiving extraordinary Divine revelations, the Thirteen Attributes of Mercy!" Concerning the revelation of these attributes, the Talmud relates,³ "The Holy One, blessed

פנים יפות, קען ער דאך האבן א טעות, אז ס'איז גוט צו שטיין אינעם זעלבן מצב, וראיה לדבר, אז שטייענדיק אין זיין מצב קומט צו אים דער מלך.

בשעת דער מלך איז בהיכלו - דארטן קען מען קיין טעות ניט האבן, דארטן לאזט מען אים דאך ניט אריין, סיידן ער איז דורכגעגאנגען אלע הכנות וואס מען דארף דערצוי, און מען לאזט אים אריין נאר אויף וויפל ער איז ראוי, ווי דער לשון הגמרא^א, הראוי לחצר לחצר, הראוי לגנה לגנה, הראוי לביתן לביתן, אבער בשעת דער מלך איז בשדה, קען מען לייכט א טעות האבן, דארף מען האבן אויף דעם א זהירות ביותר.

ב. און אזוי איז אויך אין חדש אלול. דאס וואס דער אויבערשטער קומט צו יעדן איינעם ניט קוקנדיק אויף זיין מצב און ער ווייזט אים א פנים שוחקות איז דאס גאר א גרויסע מעלה, וואס יעדער איד קען נעמען אלקות, אבער מצד דער מעלה גופא דארף מען האבן א זהירות ביותר, ער זאל ניט האבן דעם טעות, אז ער קען בלייבן במעמדו ומצבו, וראיה לטעותו, אז הגם ער געפינט זיך בעובדין דחול, ל"ט מלאכות (אלול איז דאך ניט יום טוב), פונדעסטונגען גיט מען אים דעם גילוי פון י"ג מדות הרחמים, און ווי די גמרא^ב

2. Megilah 12a.

3. Rosh Hashanah 17b.

be He, wrapped Himself like the leader of a congregation,” and “G-d passed before [Moshe’s] countenance, proclaiming: ‘G-d, G-d...’”⁴ This refers to the most transcendent dimension of G-dliness – G-d’s name *Havayah*⁵ that transcends the entire chainlike structure of existence.

When G-d makes Himself accessible in such a manner, what is necessary is to seize the opportunity, without remaining complacent with our spiritual standing.

A Message in Song

3. *Pri Etz Chaim*⁶ states that when the first letters of the words, ⁷אשריה (LeHavayah vayomru leimor ashirah), “To G-d, they declared responsively: ‘I will sing’” are read in reverse order, they form an acronym for the word Elul.

Clarification is necessary: a) What connection does this verse have to Elul? and b) What is the meaning of *leimor* (translated as “responsively”)? Usually, *leimor* means “to say” to another person,⁸ but since all the Jews were present at the splitting of the sea, what purpose does the word *leimor* serve here? In resolution: Here, *leimor* means “to tell,” i.e., to tell for all time. In every generation, Jews should proclaim, “I will sing to G-d for He is exceedingly exalted.”

When a Jew proudly “sing[s] to G-d,” then, in response, G-d demonstrates that “He is exceedingly exalted,” which means, as the *Targum* translates, “He has triumphed over the proud ones.” In other words, there certainly exist proud ones – the heavenly officers, the patron angels who exercise controlling influence within the natural order as determined by the chainlike structure

זאגט, מלמד שנתעטף הקדוש
ברוך הוא כשליח צבור ויעבר
הוי' על פניו ויקרא הוי' הוי',
וואס דאס איז פון דעם הוי'
שלמעלה מהשתלשלות.

ג. עס שטייט אין פרי עץ
חיים” אז, להוי' ויאמרו לאמר
אשריה איז ראשי תיבות אלול.
דארף מען פארשטיין, (א) וואס
האט דאס פאר א שייכות צו
אלול. (ב) וואס איז דער פשוט
לאמר. אלעמאל מיינט לאמר
- זאגן צו א צווייטן, אבער
וויבאלד אז אלע אידן זיינען
געווען דערביי, איז ווי פאסט
דא דער ווארט לאמר? נאר
לאמר דא מיינט לדורות, בכל
דור ודור זאל זיין דער אשריה
להוי' כי גאה גאה.

בשעת א איד האלט ביי
אשריה להוי', דעמאלט איז
גאה גאה, ווי דער תרגום זאגט
אתגאי על גיותניא. הגם עס
איז טאקע פאראן גיותניא, די
שרים שלמעלה, הנהגת הטבע
על פי סדר ההשתלשלות,

4. *Shmos* 34:6

5. The name *Havayah* refers to G-d’s name ה-ה-ו, which, because of its great holiness, is not pronounced, and *Havayah* is substituted. According to *Kabbalah*, this name reflects transcendent G-dliness, revelations above the limits of the natural order.

More particularly, the repetition of G-d’s name *Havayah* in this verse reflects the expression of the Thirteen Attributes of Mercy which begin with *Havayah*, *Havayah*. The revelation of these transcendent dimensions of G-dliness is the source of atonement.

6. *Pri Etz Chayim*, *Shaar Rosh*

HaShanah, ch. 1. See *Sefer HaMaamarim* 5711, p. 319.

7. *Shmos* 15:1.

8. For this reason, we translated *leimor* as “responsively,” i.e., Moshe recited the song and the Jews answered in response to him.

of existence. Nevertheless, when a Jew devotes himself to G-d, G-d nullifies for him all the limitations of the world with all its officers; all are subjugated to him.

This is the Divine service of Elul: declaring “I will sing to G-d,” devoting oneself to G-d. This constitutes *teshuvah*, as reflected by the verse,⁹ “The spirit will return to G-d.” *Teshuvah*, generally translated as “repentance,” but literally meaning “return,”¹⁰ leads to joy which comes into expression in the dynamic of song.

Devoting oneself to G-d also affects other Jews as well. As implied by the interpretation of *leimor*, to tell others, the message is to be transmitted to future generations. This leads to G-d being “exceedingly exalted.” Not only is G-d enthroned over all existence; each Jew becomes a master over the world. Since “the servant of the king is [himself] a king,”¹¹ a servant of G-d becomes master over his surroundings in a manner reflected by the verse,¹² “the King has donned majesty.”

אָבער בשעת אַ איד גיט זיך אונעק צום אויבערשטן, איז דער אויבערשטער מביטל פאר אים די גאנצע וועלט מיט די שרים, אז אלע זיינען אונטער אים.

און דאס איז די עבודה פון אלול: ויאמרו לאמר אשירה לה', איבערגעבן זיך צום אויבערשטן, וואס דאס איז תשובה, והרוח תשוב אל האלקים", וואס פון דעם קומט אויך ארויס די תנועה פון אשירה. און די תנועה פון איבערגעבן זיך צום אויבערשטן פועל'ט אויך אין נאך א אידן, ויאמרו לאמר, און אמירה לדורות, וואס דעמאלט איז כִּי גָאָה גָאָה, מען ווערט א בעל הבית אויף וועלט. עבד מלך - מלך ט, עבד פון הוי' וואס מלך גאות לבש.

(משיחת ש"פ ראה,
מבה"ח אלול תשי"ד)

9. *Koheles* 12:7. See *Likkutei Torah, Devarim*, p. 71c.

10. Similarly, in a deeper sense,

teshuvah involves “return,” a person returning to his true self, his inner G-dly core, and returning to an

active relationship with G-d.

11. *Shevuos* 47b.

12. *Tehillim* 93:1.

(ג) שער ראש השנה פרק א. זע ספר
המאמרים ה'תשי"א עמוד 319.
(יד) לקוטי תורה דברים עא, ג.

(י) דברים לב, ב.
(יא) מגילה יב, א.
(יב) ראש השנה יז, ב.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

